

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 11Csp/134/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116223084
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Pribulová
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2019:2116223084.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava sudkyňou JUDr. Zuzanou Pribulovou v právnej veci sporu žalobcu: Bytové družstvo so sídlom v Trnave, IČO: 00 175 480, Ludvika van Beethovena 26, 917 08 Trnava, ako správca vo vlastnom mene zastupujúci a konajúci na účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome súpísne číslo 6492 na ulici Okružná 1-4, Trnava, zastúpený: UNITED LAWYERS, advokátska kancelária, s.r.o., IČO: 36 662 291, Mliekarenská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, proti žalovanej: Prima banka Slovensko, a.s., IČO: 31 575 951, Hodžova 119, 010 11 Žilina, zastúpená: SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., IČO: 36 853 186, Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, o vydanie bezdôvodného obohatenia,

rozhodol:

I. Žaloba sa z a m i e t a .

II. Žalovaná m á voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% trov konania, o ktorej výške bude rozhodnuté samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobou zo dňa 18.10.2016, doručenou súdu dňa 19.10.2016, sa pôvodní žalobcovia - vlastníci bytov a nebytových priestorov v bytovom dome súp.č. XXXX, C. X-X, O., domáhali vydania rozhodnutia, ktorým by súd uložil žalovanej povinnosť vydať im bezdôvodné obohatenie s príslušenstvom, ako aj zaplatiť im náhradu trov konania.

2. Žaloba bola odôvodnená tým, že vlastníci bytov a žalovaná uzavreli dňa XX.XX.XXXX Zmluvu o termínovanom úvere č. XX/XXX/XX za podmienok úročenia podľa bodu 2.2.4 zmluvy, ktoré boli dohodnuté nasledovne: druh úrokovej sadzby revizibilná, základná úroková sadzba je hodnota 6 mesačného BRIBOR, úrokové rozpätie 1,0% p.a., celková revizibilná úroková sadzba je hodnota 6 mesačného BRIBOR + úrokové rozpätie 1,0 % p.a.. Dňa 08.06.2011 žalovaná adresovala žalobcom oznámenie o zvýšení úrokového rozpätia, ktoré bolo realizované dňom 01.07.2011 na 2,5 % p.a.. Žalovaná toto svoje oznámenie zaslala žalobcom bez akéhokoľvek odôvodnenia, nevysvetlila, z akých dôvodov prijala takéto rozhodnutie. Dňa 25.07.2016 odoslali žalobcovia prostredníctvom svojho právneho zástupcu sťažnosť na postup a žiadosť o preskúmanie postupu žalovanej pri výkone bankových činností adresovanú Národnej banke Slovenska, v ktorej žiadali preskúmať postup žalovanej v dôsledku zmeny úrokovej sadzby na základe zmeny miery rizika klienta, a to na základe bodu 5.5 zmluvy, a to bez akéhokoľvek zdôvodnenia. Dňa 25.08.2016 doručila NBS právnemu zástupcovi žalobcov stanovisko, s ktorým sa žalobcovia v plnom rozsahu stotožňujú a majú za to, že postup žalovanej, ktorým zmenila úrokovú sadzbu v dôsledku údajnej zmeny miery rizika klienta, je v rozpore s právnymi predpismi. Ustanovenie ods. 5.5 a 12.1.1.1. spotrebiteľskej zmluvy predstavujú neprijateľné podmienky, preto sú neplatné. Žalobcovia poukazovali na rozhodnutia súdov v spotrebiteľských veciach. V súvislosti s čl. 5.5 zmluvy, na základe ktorého žalovaná zmenila žalobcom úrokovú sadzbu v dôsledku

zmeny miery rizika klienta, žalobcovia poukazovali na skutkovo totožné konanie vedené Krajským súdom v Žiline pod sp.zn. 7Co/563/2015. Žalovaná sa zvýšením úrokovej sadzby z 1,0 % na 2,50 % p.a. od 01.07.2011 bezdôvodne obohatila o rozdiel, ktorý by žalobcovia zaplatili na úrokoch bez zvýšenia úrokového rozpätia a teda aj revizibilnej úrokovej sadzby, t.j. sumou 193,87 eura a sumou, ktorú žalobcovia žalovanej skutočne zaplatili po jej zvýšení, teda sumou 754,57 eura do 20.09.2013. Žalovaná sa bezdôvodne obohatila o rozdiel vo výške 560,70 eura. Uvedený výpočet je vykonaný na základe bodu 4.11.4 Obchodných podmienok žalovanej. Žalobcovia majú za to, že žalovaná sa bezdôvodne obohatila a získala na základe svojvoľného konania majetkový prospech. Tento majetkový prospech získala bez právneho dôvodu resp. je plnením z neplatného právneho úkonu, preto je povinná predmet bezdôvodného obohatenia vydať. Žalobcovia vyzvali písomne výzvou zo dňa 04.10.2016 žalovanú na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaná v lehote stanovenej vo výzve bezdôvodné obohatenie žalobcom nevydala, preto odo dňa nasledujúceho, teda od 17.10.2016 je povinná zaplatiť aj úrok z omeškania vo výške 5% ročne.

3. Žalovaná sa k žalobe vyjadrila v tom zmysle, že namieta nedostatok právomoci súdu SR, keďže žalovaná ponúkla správcovi v čl. 15 zmluvy o úvere neodvolateľný návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy a správca tento návrh prijal, keďže políčko v rozhodcovskej zmluve (s poučením, že ak dané políčko označí, platí, že neprijíma návrh rozhodcovskej zmluvy) neoznačil. Žalovaná tiež vzniesla námietku miestnej nepríslušnosti, keď má za to, že prejednávany prípad nie je sporom zo spotrebiteľskej zmluvy, keď zmluva o termínovanom úvere je absolútnou obchodnoprávnou zmluvou, a to s prihliadnutím na účel právnej úpravy ochrany spotrebiteľa a obsah úverového vzťahu zmluvných strán. Zmluvu uzavrel správca bytového domu, ktorý sa špecializuje výhradne na správu bytových domov, preto nemožno hovoriť o slabšej strane a nerovnovážnom vzťahu zmluvných strán. Vlastníci neboli pri uzatváraní úverovej zmluvy slabšou stranou, ktorá má byť chránená pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami. Spotrebiteľská legislatíva vychádza z predpokladu neskúseného spotrebiteľa. Ak je v rámci kontraktačného procesu ex lege zastúpený profesionálom, disponujúcim odbornou spôsobilosťou a kvalifikovaným statusom, stráca ochranný mechanizmus svoje opodstatnenie. Je zrejmé, že ide o zmluvné podmienky, ktoré môže plniť iba správca ako zákonný zástupca vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Správca bytového domu je povinný dojednať v prospech vlastníkov podmienky, aké sa dajú v čase a mieste objednania týchto tovarov a služieb dohodnúť. V opačnom prípade zodpovedá vlastníkom za škodu, ktorú im takouto činnosťou spôsobil. Žalovaná ďalej poukazovala na nedostatok splnomocnenia na zastupovanie v konaní, keďže pôvodnými žalobcami boli vlastníci, ktorí prostredníctvom správcu udelili splnomocnenie správcovi a ten splnomocnil advokáta na zastupovanie v konaní. Žalovaná má za to, že je nevyhnutné, aby každý zo žalobcov udelil advokátovi riadne splnomocnenie na zastupovanie v konaní. K veci samej žalovaná uviedla, že nejde o spor zo spotrebiteľskej zmluvy, z ktorého dôvodu neprináleží súdu skúmať ani vysloviť eventuálnu neprijateľnosť dojednaných zmluvných podmienok. Peňažný nárok žalobcov vychádza z domnelého porušenia vybraných zmluvných ustanovení, ktoré nemožno posudzovať podľa predpisov upravujúcich poskytovanie spotrebiteľského úveru. Stanovisko NBS preto považuje za irelevantné a nemožno naň prihliadať. Žalovaná ďalej vzniesla námietku premlčania, keď žalovaná oznámila správcovi, že v súlade so zmluvou o úvere sa s účinnosťou od 01.07.2011 mení úrokové rozpätie na 2,50% p.a. a celková úroková sadzba tak bude predstavovať hodnotu 6 mesačný EURIBOR + 2,50% p.a.. Nárok na zaplatenie peňažnej sumy zodpovedajúcej rozdielu, ktorý by žalobcovia zaplatili na úrokoch bez zvýšenia úrokového rozpätia a sumou, ktorú žalobcovia žalovanej skutočne zaplatili po jej zvýšení, inkasovanej žalovanou v období od 01.07.2011 do 20.09.2013, označenej ako bezdôvodné obohatenie, je nedôvodný a premlčaný, keďže žaloba bola súdu doručená dňa 19.10.2016. Žalovaná pristúpila k zmene úrokovej sadzby na základe legitímneho právneho dôvodu, v súlade s čl. 5 ods. 5.5 zmluvy o úvere, pri zmene miery rizika klienta, ku ktorej dospela v rámci interného prehodnotenia komplexných ukazovateľov návratnosti úveru. O tejto zmene žalovaná správcu informovala. Žalobcovia sa pravdepodobne domnievajú, že uvedený článok neumožňoval žalovanej jednostranne meniť úrokovú sadzbu, avšak v prípade sporu o skutočnom obsahu medzi nimi dojednaného ustanovenia je nevyhnutné interpretovať dotknutý článok zmluvy o úvere v súlade so všeobecne akceptovanými výkladovými pravidlami. Na základe interpretačných pravidiel v § 35 ods. 2 OZ a § 37 ods. 1 OZ možno podľa žalovanej uzavrieť, že zo znenia čl. 5 ods. 5.5 zmluvy o úvere vyplýva, že žalovaná je oprávnená jednostranne zmeniť úrokovú sadzbu, ak dôjde k zmene miery rizika klienta. Konkrétne metódy posudzovania rizík klienta predstavujú obchodné tajomstvo, ktoré banka z dôvodu zachovania kompetitívnej výhody na trhu nezverejňuje, ani nesprístupňuje. Záverom žalovaná navrhla, aby súd konanie pre nedostatok právomoci zastavil, resp.

vec postúpil Okresnému súdu Žilina, resp. žalobu zamietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania.

4. V replike pôvodní žalobcovia ohľadom miestnej príslušnosti tunajšieho súdu poukazovali na uznesenie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 10NcC/1/2017 zo dňa 31.01.2017, ako aj na ustanovenie § 24a zák.č. 129/2010 Z.z.. Žalobcovia ďalej poukazovali na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 7Co/563/2015, ktorý uznal konanie žalovanej v rozpore s platným právnym poriadkom. K rozhodcovskej doložke žalobcovia uviedli, že v čase uzatvárania úverovej zmluvy v Slovenskej republike neexistoval žiadny rozhodcovský súd s názvom „Stály rozhodcovský súd Asociácie bánk“. K námietke premlčania žalobcovia uviedli, že sa až doručením stanoviska NBS zo dňa 28.04.2016 dozvedeli, že žalovaná sa na ich úkor bezdôvodne obohacuje. Ak by súd uznal námietku premlčania žalovanej, došlo by k rozporu s dobrými mravmi, pretože žalobcovia ako spotrebiteľia nemali v rokoch 2012, 2013, 2014 potrebné informácie k zisteniu, že konanie žalovanej spĺňa zákonný predpoklad naplnenia inštitútu bezdôvodného obohatenia. S poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 7Co/563/2015 je podľa žalobcov dôvodná obava, že konanie žalovanej je systematicky premyslené a vykonávané nielen vo vzťahu k žalobcom, ale aj voči ostatným spotrebiteľom. Žalobcovia tiež poukazovali na uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 25Cdo 2648/2003 zo dňa 31.08.2004, ktorý sa zaoberal uplatnením námietky premlčania v kontexte rozporu s dobrými mravmi. V súvislosti s čl. 5.5 zmluvy žalobcovia poukazovali na právoplatne skončené konanie vedené Krajským súdom v Žiline pod sp.zn. 7Co/563/2015, kde odvolací súd uviedol, že „neurčitosť takéhoto ustanovenia spočíva v tom, že používa pojem „miera rizika klienta“, ktorý nie je nikde vysvetlený a špecifikovaný, teda neumožňuje navrhovateľom ako spotrebiteľom predpokladať obsah zmien úrokovej sadzby, ktoré môžu nastať v budúcnosti. Krajský súd na rozdiel od okresného súdu dospel k záveru, že uvedené ustanovenie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou v zmysle § 53 ods. 4 písm. i) Občianskeho zákonníka a z toho titulu neplatnou.“ Účastníkom konania, a teda neúspešnou stranou, bola práve žalovaná. Ak bol raz dotknutý článok vyhlásený za neplatný, je podľa žalobcov neplatný en bloc aj v ostatných zmluvách. K výkladovým pravidlám žalobcovia uviedli, že predmetom konania nie je sporná neurčitosť, vážnosť alebo zrozumiteľnosť dotknutého článku, ale neprijateľnosť zmluvnej podmienky, na základe ktorej sa žalovaná bezdôvodne obohatila.

5. Žalovaná sa v duplike vyjadrila, že v súlade s § 1 ods. 3 písm. r) ZoSÚ nemá poskytnutý úver charakter spotrebiteľského úveru. Nemožno však súhlasiť so žalobcami, že ustanovenie § 24a ZoSÚ podporuje záver o spotrebiteľskom charaktere úverovej zmluvy. Práve naopak, vyňatie takéhoto úveru spod pôsobnosti ZoSÚ svedčí o tom, že zákonodarca nemal v úmysle poskytnúť úplný rozsah práv, ktorý tento zákon upravuje a poskytuje spotrebiteľom, čo podľa žalovanej súvisí predovšetkým s existenciou kvalifikovaného zastúpenia prostredníctvom správcu. Keďže však vlastními bytov a nebytových priestorov v bytovom dome sú vo väčšine prípadov fyzické osoby, zákon im v rámci špeciálneho režimu ZoSÚ garantuje určitý rozsah oprávnení, čo však podľa žalovanej nič nemení na tom, že sporná zmluva o úvere nemá spotrebiteľský charakter. V zmysle § 24a ZoSÚ nemajú subjekty týchto úverových vzťahov postavenie spotrebiteľa, len im patria vybrané a taxatívne uvedené práva uvedené v ZoSÚ. Odhliadnuc od uvedeného, § 24a ZoSÚ sa na daný právny vzťah neaplikuje, keďže zmluva o úvere bola uzavretá pred účinnosťou tohto ustanovenia. Žalovaná ďalej uviedla, že klientom žalovanej bol v čase uzavretia úverovej zmluvy správca a eventuálne, podľa povahy záväzku, aj jednotliví vlastníci. Podľa žalovanej je absurdné, aby sa vykonával súdny prieskum neprijateľnosti zmluvných podmienok, dojednaných a realizovaných podnikateľom - správcom, ktorý bol spôsobilý vymieniť v rámci kontraktácie vhodné a akceptovateľné podmienky. Keďže pri uzatváraní predmetnej úverovej zmluvy konal správca (kvalifikovaný subjekt podnikajúci v oblasti výkonu správy bytových domov), nie je splnená prinajmenšom jedna z kumulatívnych podmienok, aby sa mohlo jednáť o spotrebiteľskú zmluvu. Žalovaná k nedostatku právomoci všeobecného súdu uviedla, že zmena v názve rozhodujúceho orgánu ipso iure nespôsobuje neplatnosť rozhodcovskej doložky. Jazykovým výkladom textu rozhodcovskej zmluvy možno dospieť k jednoznačnému záveru, že žalobcovia, resp. správca mal možnosť rozhodcovskú doložku odmietnuť. Prejavom jeho slobodnej vôle mohol založiť právomoc rozhodcovského súdu alebo určiť, že všetky spory z úverovej zmluvy medzi ním a bankou prejedná a rozhodne všeobecný súd. Podľa žalovanej žalobcovia boli uzročení s tým, že prípadné spory medzi nimi a bankou budú predložené na rozhodnutie rozhodcovskému súdu iba za predpokladu, že sami túto možnosť nevylúčia zaškrtnutím príslušného políčka v zmluve. Možnosť voľby bola podľa žalovanej jednoznačne vyjadrená a žalobcovia s tým boli uzročení. Táto skutočnosť vylučuje „formulárovosť“ rozhodcovskej doložky, ktorú by museli žalobcovia akceptovať en bloc. K námietke premlčania žalovaná uviedla, že správca, ako zástupca žalobcov, bol žalovanou riadne informovaný o

zmeny úrokovej sadzby od času, kedy ju žalovaná začala voči nemu uplatňovať. Jedinou skutočnosťou, ktorá môže byť dôvodná vo vzťahu k vzniku bezdôvodného obohatenia a k začatiu plynutia premlčacej lehoty, je zmena úrokovej sadzby, o ktorej žalovaná informovala správcu ako zástupcu žalobcov. Stanovisko NBS nemožno považovať za meritórne rozhodnutie o práve strany, ani za skutkové zistenie. Nemôže zakladať skutočnosť rozhodujúcu na splnenie niektorého z predpokladov vzniku nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ani nemôže byť považované za skutočnosť, od ktorej začína plynúť premlčacia lehota. Pri skúmaní otázky, či je vznesenie námietky premlčania v rozpore s dobrými mravmi je potrebné skúmať, či účastník konania, ktorý sa dovoľáva rozporu s dobrými mravmi, postupoval s dostatočnou mierou starostlivosti a opatrnosti práve v súlade so zásadou vigilantius iura, ktorá predpokladá, že každý zodpovedá za náležitú mieru predvídavosti a opatrnosti nielen pri vzniku právneho vzťahu, ale aj pri uplatňovaní svojich práv a výkone svojich práv a povinností z neho vyplývajúcich (rozhodnutie NS SR sp.zn. 7 Cdo 507/2014 z 28.4.2015). Podľa žalovanej jediným subjektom oprávneným žiadať vydanie bezdôvodného obohatenia je len správca, a to aj s poukazom na skutočnosť, že nárok bude príjmom fondu prevádzky, údržby a opráv bytového domu, a na generálne oprávnenie správcu zastupovať vlastníkov na súde pri výkone správy.

6. Uznesením Krajského súdu v Trnave č.k. 24Co/134/2018-279 zo dňa 20.02.2019 bol pripustený návrh na zmenu subjektov konania tak, že namiesto pôvodných žalobcov 1.-141. do konania vstúpilo Bytové družstvo so sídlom v Trnave ako nový žalobca, a to s poukazom na skutočnosť, že v predmetnej veci došlo k naplneniu všetkých procesných podmienok určených ustanovením § 80 CSP, a to, že po začatí konania došlo k prevodu a prechodu práv a povinností, o ktorých sa vedie spor, zmenu strán sporu navrhol oprávnený subjekt (žalobcovia 1.-141.) a subjekt, ktorého vstup do konania sa navrhuje, s tým súhlasil.

7. Žalobca ako dôkazy predložil Výpis z LV č. XXXX pre k.ú. O. zo dňa XX.XX.XXXX, výpis z Obchodného registra, Zmluvu o termínovanom úvere č. XX/XXX/XX zo dňa XX.XX.XXXX, oznámenie o zvýšení úrokového rozpätia zo dňa 08.06.2011, Sťažnosť na postup zo dňa 25.07.2016, odpoveď NBS zo dňa 28.04.2015 a zo dňa 25.08.2015, Stanovisko NBS zo dňa 28.10.2015, Obchodné podmienky pre úvery právnickým osobám a fyzickým osobám podnikateľom, samosprávam a vlastníkom bytov a nebytových priestorov - Prima banka Slovensko, a.s. účinné od 1.4.2016, Výzvu na úhradu pohľadávky zo dňa 04.10.2016, fotokópiu doručanky, Úrokové sadzby ECB, výtlačok z internetovej stránky NBS, výtlačok z vyhľadávania v Zozname stálych rozhodcovských súdov, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 7Co/563/2015 zo dňa 10.02.2016, uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 8Co/613/2015 zo dňa 29.02.2016, Zmluvu o výkone správy č. 208 zo dňa 31.01.2012, uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 8Co 542/2013-468, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 31Cob/75/2014 zo dňa 03.12.2015, rozsudok Okresného súdu Trnava č.k. 37C/201/2015-92 zo dňa 09.12.2015. Žalobca ďalej navrhol doplniť dokazovanie výsluchom svedkov N.. T., N.. I. X. a N. W..

8. Žalovaná ako dôkazy predložila Výpis z LV č. XXXX pre k.ú. O. zo dňa XX.XX.XXXX, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo 80/2017 zo dňa 26.07.2018, fotokópiu z knihy odoslanej pošty, žiadosť Bytového družstva so sídlom v Trnave zo dňa 26.05.2014, odpoveď Prima Banka Slovensko, a.s. zo dňa 24.06.2014, Žiadosť o vyjadrenie zo dňa 27.01.2015, Dodatok č. 2 k Zmluve o termínovanom úvere č. XX/XXX/XX zo dňa XX.XX.XXXX, zápisnice o pojednávaní zo dňa 08.06.2018 a 30.01.2019 z konania Okresného súdu Trnava sp.zn. 22Csp/86/2017.

9. Súd vykonal dokazovanie vyššie uvedenými listinnými dôkazmi predloženými žalobcom a žalovanou, ako aj výsluchom svedkov N.. T. J. a N.. L. W., pričom z vykonaného dokazovania zistil súd nasledovný skutkový stav:

10. Zo Zmluvy o termínovanom úvere č. XX/XXX/XX zo dňa XX.XX.XXXX (č.l. 36) vyplýva, že žalobca ako klient a žalovaná ako banka uzavreli zmluvu o úvere, na základe ktorej sa žalovaná zaviazala poskytnúť úver vo výške 1.400.000,- Sk za účelom obnovy bytového fondu: zateplenie fasády a rekonštrukcia strechy bytového domu S. O.. Úročenie úveru bolo dojednané v odseku 2.2.4. zmluvy, keď celková revizibilná úroková sadzba je hodnota 6 mesačného BRIBOR plus úrokové rozpätie 1,0 % p.a.. V článku 5.5. zmluvy je obsiahnuté dojednanie o tom, že banka má právo adekvátnym spôsobom meniť úrokovú sadzbu v prípade, ak dôjde k zmene jej refinančných nákladov alebo k zmene miery rizika klienta. Zmena miery rizika klienta môže súvisieť predovšetkým so zmenou ratingu klienta stanoveného bankou, alebo so zmenou rizikovej váhy klienta podľa pravidiel stanovených Národnou

bankou Slovenska. Pre posúdenie výšky refinančných nákladov a zmeny miery rizika klienta sú rozhodujúce skutočnosti platné v čase ich ostatného posúdenia v porovnaní s aktuálnymi rozhodujúcimi skutočnosťami. Príslušnú zmenu úrokovej sadzby je banka oprávnená uskutočniť automaticky bez dodatkov k úverovej zmluve. Banka predmetnú zmenu písomne v primeranej lehote oznámi klientovi. Z listu Dexia banka Slovensko a.s. zo dňa 08.06.2011 (č.l. 50) adresovaného žalobcovi vyplýva, že žalovaná ako veriteľ na základe predchádzajúcich spoločných rokovaní k problematike zvýšenia úrokového rozpätia podľa bodu 5.5 úverovej zmluvy č. XX/XXX/XX oznamuje, že dňom 01.07.2011 sa mení úrokové rozpätie úveru na 2,50 % p.a., s tým, že celková úroková sadzba bude predstavovať hodnotu 6 mesačného EURIBORU + 2,50 % p.a..

11. Podľa § 488 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

12. Podľa § 489 OZ, záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

13. Podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „OBZ“), zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

14. Podľa § 502 ods. 1 OBZ, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

15. Podľa § 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „ZoSÚ“) (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom a dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme.

16. Podľa § 2 písm. b) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

17. Podľa § 1 ods. 2 písm. a) ZoSÚ, zákon sa nevzťahuje na zmluvy o poskytnutí úveru na účely nadobudnutia existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností, dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu.

18. Podľa § 24a zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (v súčasnom znení), na úvery na opravu, rekonštrukciu alebo modernizáciu spoločných častí, spoločných zariadení a príslušenstva domu poskytované vlastníkom bytov a nebytových priestorov podľa osobitného predpisu, 4a) ktoré nie sú spotrebiteľským úverom, sa vzťahujú ustanovenia § 2, § 4 ods. 1 písm. a) až d), f) až n) a s), ods. 2 a ods. 7 až 13, § 9 ods. 1 a ods. 2 písm. a), b), d), e), g), h), j) až o), s) a u), § 11 ods. 1, § 12, 19, 23 a 25a, pričom takíto dlžníci vykonávajú svoje práva v súvislosti s uvedenými úvermi spoločne prostredníctvom správcu alebo spoločenstva vlastníkov 4a) a veriteľ plní povinnosti voči takýmto dlžníkom tak, že ich plní voči správcovi alebo voči spoločenstvu vlastníkov; 4a) to neplatí, ak ide o úvery poskytované Štátnym fondom rozvoja bývania podľa osobitného predpisu. 36)

19. Podľa § 52 ods. 1 až 3 OZ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplátne zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. (1) Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej

obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. (2) Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. (3)

20. Podľa § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „zák.č. 634/1992 Zb.“) (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje.

21. Podľa § 52 ods. 1 a 2 OZ (v súčasnom znení), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. (1) Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. (2)

22. Podľa § 451 ods. 1 a 2 OZ, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. (1) Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. (2)

23. Podľa § 100 ods. 1 a 2 veta prvá OZ, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. (1) Premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. (2)

24. Podľa § 101 OZ, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

25. Podľa § 107 ods. 1 a 2 OZ, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. (1) Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo. (2)

26. Podľa § 3 ods. 1 OZ, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

27. Podľa § 8b ods. 1 veta prvá zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len „ZoVB“) (v znení účinnom do 31.10.2018), správca je povinný vykonávať správu domu samostatne v mene vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome a na ich účet a je oprávnený konať pri správe domu za vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome pred súdom.

28. Podľa § 9 ods. 7 ZoVB (v znení účinnom od 01.11.2018), spoločenstvo a správca sú povinní vykonávať správu domu samostatne v mene a na účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. Spoločenstvo a správca vo vlastnom mene zastupujú a konajú na účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome pred súdom a iným orgánom verejnej moci; toto zastupovanie trvá, ak sa v konaní pred súdom alebo iným orgánom verejnej moci nepreukáže rozpor záujmov spoločenstva alebo správcu so záujmom zastupovaných vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome.

29. Podľa § 290 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.

30. Podľa § 151 ods. 1 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

31. Pokiaľ ide o otázku oprávnenosti právneho zástupcu zastupovať pôvodných žalobcov pri podaní predmetnej žaloby, táto bola (po pôvodnom zastavení konania tunajším súdom) s kladným záverom vyriešená uznesením Krajského súdu v Trnave č.k. 24Co/134/2018-279 zo dňa 20.02.2019 vydanom v tomto konaní, keď v odôvodnení uznesenia odvolací súd uviedol, že „pripustením zmeny účastníkov došlo k zmene na strane žalobcu a to tak, že pripustením zmeny účastníka na strane žalobcu namiesto doteraz označených žalobcov 1.-141., ktorí sú vlastníkami bytov v bytovom dome, vystupuje Bytové družstvo so sídlom v Trnave, ktorý je správcom domu, sa odstránil súdom prvej inštancie vytýkaný nedostatok konania, majúci za následok rozhodnutie o zastavení konania, spočívajú v rozdielnom označení žalobcov ako splnomocniteľov advokáta na zastupovanie so subjektom - správcom, ktorý splnomocnenie za týchto vlastníkov podpísal.“ Skutočnosť, že uvedené uznesenie bolo žalovanou napadnuté ústavnou sťažnosťou (č.l. 325), je vzhľadom na to, že pre súd je rozhodujúci stav v čase vyhlásenia rozsudku (kedy bolo uvedené uznesenie odvolacieho súdu právoplatné), irelevantná. Okrem toho súd poukazuje na skutočnosť, že novelou zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov č. 268/2007 Z.z. účinnou od 1. júla 2007 bolo zakotvené, že správca má oprávnenie konať samostatne pri správe majetku vlastníkov bytov a nebytových priestorov, avšak koná v mene vlastníkov a na ich účet. Povinnosť správcu konať pri výkone správy v mene vlastníkov bytov a nebytových priestorov a na ich účet a oprávnenie konať pri správe domu za vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome pred súdom znamená aj oprávnenie vykonávať pri správe domu všetky procesné práva v zmysle príslušného procesného predpisu (CSP) na úspešné hájenie práv a záujmov vlastníkov v dome. Z logického výkladu ustanovenia § 8b ods. 1 zákona vyplýva, že správca v zásade zastupuje a koná v súdnych konaniach v mene všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov, ide tak o priame zastúpenie vlastníkov správcom vyplývajúce zo zákona.

32. Medzi stranami nebolo sporné, že žalovaná - banka ako veriteľ (pod obchodným menom Dexia banka Slovensko a.s.) a žalobca - správca ako zákonný zástupca vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome C. ako dlžník uzavreli dňa XX.XX.XXXX Zmluvu o termínovanom úvere č. XX/XXX/XX, ktorej predmetom bolo poskytnutie úveru vo výške 1.400.000,- Sk za účelom obnovy bytového fondu: zateplenie fasády a rekonštrukcia strechy bytového domu S., O.. V konaní sa žalobca ako správca bytového domu domáhal vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré malo vzniknúť tým, že žalovaná neoprávnené zvýšila od 01.07.2011 úrokové rozpätie z 1,0% p.a. na 2,50% p.a.. Suma bezdôvodného obohatenia mala predstavovať sumu 560,70 eura ako rozdiel medzi sumou 754,75 eura, ktorú vlastníci bytov žalovanej zaplatili po zvýšení úrokovej sadzby do 20.09.2013, a sumou 193,87 eura, ktorú by zaplatili na úrokoch bez zvýšenia úrokovej sadzby. Pôvodní žalobcovia v žalobe uviedli (a v konaní to ďalej nebolo sporným - § 151 ods. 1 CSP), že bezdôvodné obohatenie malo byť žalovanou získané plnením do dňa 20.09.2013.

33. Vlastníci bytov uzatvorili s bytovým družstvom v zmysle § 8a ZoVB zmluvu o výkone správy, predmetom ktorej je obstarávanie služieb a tovaru, ktorými správca zabezpečuje pre vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome činnosti uvedené v zákone o vlastníctve bytov. V zmysle ustanovenia § 8b ods. 1 ZoVB (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere) je správca povinný vykonávať správu majetku vlastníkov samostatne, vo svojom mene a na účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. Podľa § 9 ods. 2 ZoVB právne úkony týkajúce sa domu, spoločných častí domu a spoločných zariadení domu, príslušenstva a pozemku zaväzujú spoločenstvo, a ak sa spoločenstvo nezriaďuje, zaväzujú všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. Uzatvorením úverovej zmluvy týkajúcej sa bytového domu preto práva a povinnosti z právneho úkonu vznikli priamo vlastníkom bytov a nebytových priestorov v bytovom dome. Pokiaľ ide o charakter uzavretej zmluvy o úvere, v konaní tak nebolo sporným, že zmluvu o úvere uzavrel správca z titulu svojho oprávnenia vyplývajúceho mu zo znenia § 8b ods. 1 ZoVB (v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy), ako aj zo znenia článku III. bod 5. Zmluvy o výkone správy č. 208 pre bytový dom C. v O.. Je však nepochybné, že dlžníkmi z úverovej zmluvy sú jednotliví vlastníci bytov na ulici C. X-X v O., tak ako to vyplýva aj zo súčasného znenia § 24a zákona o spotrebiteľských úveroch, kým správca je ich zákonným zástupcom, s tým, že v úverovej zmluve je označený ako klient, avšak v tom čase konajúci vo svojom mene a na účet vlastníkov. Právny vzťah založený zmluvou o úvere je tak právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a je nevyhnutné posudzovať ho nielen podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.), ale aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. OZ). Žalovaná pri uzatváraní zmluvy vystupovala ako podnikateľ, ktorý koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a zároveň ako veriteľ, ktorý poskytol úver v rámci svojho podnikania. Daný úver pritom nebol poskytnutý v súvislosti s podnikateľskou

činnosťou bytového družstva, ale v súvislosti s vykonaním nevyhnutných opráv na bytovom dome, a teda za účelom zveľadenia majetku fyzických osôb - spotrebiteľov. Na strane dlžníka tak vystupovali spotrebiteľia, ktorým nebol úver poskytnutý v rámci obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Na ich spotrebiteľskom postavení nič nemení skutočnosť, že za nich na základe zákonného splnomocnenia konal správca bytového domu, pretože subjektom základného hmotnoprávneho vzťahu s bankou nebol správca bytového domu, ale jednotliví vlastníci bytov a nebytových priestorov. S poukazom na vyššie uvedené a vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat legi generali*, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade sú ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, má prednosť pred všeobecnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník, súd vyhodnotil zmluvný vzťah podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. Hoci teda v prípade zmluvy o termínovanom úvere nejde s poukazom na § 1 ods. 2 písm. a) zák.č. 258/2001 Z.z. (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, súd vzťah medzi vlastními bytov ako dlžníkmi a bankou ako veriteľom posúdil ako spotrebiteľský vzťah v zmysle Občianskeho zákonníka.

34. Žalovaná v konaní namietala nedostatok právomoci súdov SR rozhodovať spor medzi stranami, a to s poukazom na rozhodcovskú doložku obsiahnutú v čl. 15.11. zmluvy o termínovanom úvere. Súd mal za to, že je daná právomoc súdu konať v uvedenej veci, a to s prihliadnutím na to, že predmetnú rozhodcovskú doložku súd považoval za neplatnú v zmysle § 37 ods. 1 OZ, ako aj v zmysle § 39 OZ. Jednak súd poukazuje na to, že rozhodcovský súd s uvedeným názvom „Stály rozhodcovský súd Asociácie bánk“ v čase vzniku úverového vzťahu neexistoval (viď Základné informácie na čl. 101), z ktorého dôvodu je uvedené dojednanie nezrozumiteľné, a preto neplatné podľa § 37 ods. 1 OZ. Zároveň súd považoval rozhodcovskú doložku za neplatnú aj pre jej rozpor so zákonom v zmysle § 39 OZ. Zo znenia navrhovanej rozhodcovskej zmluvy totiž vyplýva, že ak klient označí toto políčko ? platí, že neprijíma vyššie uvedený návrh rozhodcovskej zmluvy s tým, že vzájomné spory, ktoré by medzi zmluvnými stranami vznikli v súvislosti s úverovou zmluvou, je príslušný prejednať a rozhodnúť všeobecný súd. Z uvedeného je zrejmé, že k dojednaniu rozhodcovskej doložky malo dôjsť nekonaním žalobcu v zmysle zásady „kto mlčí, ten svedčí“. Súd však poukazuje na ustanovenie týkajúce sa prijatia návrhu pri uzavretí zmluvy (§ 44 ods. 1 veta druhá OZ), v zmysle ktorého mlčanie alebo nečinnosť samy o sebe neznamenaajú prijatie návrhu. S poukazom na uvedené mal súd za to, že nedošlo k prijatiu návrhu rozhodcovskej doložky nekonaním správcu neoznačením políčka, keďže nečinnosť sama o sebe neznamená prijatie návrhu. Súd dospel k záveru, že tu nie je prekážka konania spočívajúca v nedostatku jeho právomoci a spor prejednal. Súd tiež poukazuje na ustanovenie § 3 ods. 6 zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, v zmysle ktorého spotrebiteľská rozhodcovská zmluva neobmedzuje právo spotrebiteľa obrátiť sa na súd, pričom dodávateľ sa môže účinne dovolávať nedostatku právomoci súdu, iba ak vo veci už skôr začalo spotrebiteľské rozhodcovské konanie, čo preukázané nebolo.

35. S poukazom na ustanovenie § 193 CSP pritom súd nebol v prejednávanej veci viazaný predloženým rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/80/2017 zo dňa 26.07.2018, keďže súd nie je viazaný akýmkoľvek rozhodnutím Najvyššieho súdu SR, ktoré bolo vydané v inej veci, teda nad rámec viazanosti jeho právnym názorom v rámci opravného konania.

36. K námietke miestnej nepríslušnosti tunajšieho súdu súd (v súlade s § 42 CSP) uvádza, že ju nepovažoval za dôvodnú a neprihliadal na ňu, nakoľko miestna príslušnosť tunajšieho súdu je daná ustanovením § 19 písm. d) CSP, keďže ide v zmysle § 290 CSP o spotrebiteľský spor, pretože ide o spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou, pričom vlastníci bytov (ako žalobcovia v čase podania žaloby) sú spotrebiteľmi s trvalým pobytom v prevažnom rozsahu v obvode tunajšieho súdu. Na uvedenom nič nemení to, že v konaní sa neuplatňuje nárok na plnenie zo zmluvy, ale uplatňuje sa nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, keďže tento nárok so spotrebiteľskou zmluvou nepochybne priamo súvisí.

37. K námietke o nedostatku právomoci súdu a k námietke miestnej nepríslušnosti tunajšieho súdu poukazuje súd aj na skutočnosť, že tu prejednávaná vec bola po vydaní pôvodného zastavujúceho uznesenia tunajším súdom predmetom odvolacieho konania. Odvolací súd pritom nepochybne skúmal procesné podmienky konania, ako aj miestnu príslušnosť tunajšieho súdu (§ 161 ods. 1, § 5 ods. 1, § 41 CSP), avšak nekonštatoval nedostatok právomoci alebo miestnej príslušnosti. Keďže žalovaná námietky vzniesla už vo vyjadrení k žalobe, pričom odvolací súd nekonštatoval nedostatok právomoci

alebo miestnej príslušnosti, možno mať za to, že aj odvolací súd dospel k záveru, že je daná právomoc súdu a miestna príslušnosť tunajšieho súdu.

38. Žalobca si uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré malo na strane žalovanej vzniknúť tým, že neoprávnene jednostranne zvýšila úrokové rozpätie, čím sa zvýšila úroková sadzba poskytnutého úveru, pričom o sumu zvýšeného úroku za obdobie od 01.07.2011 do 20.09.2013 sa mala žalovaná bezdôvodne obohatiť. V konaní však žalovaná vzniesla námietku premlčania nároku žalobcu, vzhľadom na čo bolo potrebné sa zaoberať dôvodnosťou vznesenej námietky a otázkou možného premlčania nároku. V konaní nebolo sporným, že posledná platba, ktorou sa mala žalovaná bezdôvodne obohatiť, bola platba vykonaná dňa 20.09.2013.

39. Premlčanie je kvalifikované uplynutie času, ktorý uplynul bez toho, že by právo bolo vykonané. Premlčaním právo nezaniká, iba sa oslabuje a trvá ďalej vo forme naturálneho záväzku, čo znamená, že jeho uplatniteľnosť je obmedzená na dobrovoľné splnenie zo strany povinného subjektu. Účelom premlčania je tak jednak stimulovať subjekty k včasnemu vykonaniu subjektívnych občianskych práv, jednak zamedziť tomu, aby dlžníci neboli ohľadom svojich povinností vystavení po časovo neurčitú dobu donucujúcemu zákroku zo strany súdov.

40. V konaní sa uplatňuje nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia (konkrétne zaplatenie sumy, o ktorú mal byť úver preplatený na úroku, a tak mali byť poskytnuté žalovanej finančné prostriedky, na ktoré táto nemala nárok), ktoré sa premlčuje v 2-ročnej subjektívnej a 3-ročnej alebo 10-ročnej objektívnej premlčacej dobe podľa § 107 ods. 1 a 2 OZ. Právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa teda môže premlčať v subjektívnej dobe, ako aj v objektívnej dobe. Ak sa povinný subjekt premlčania dovoľá, nemožno oprávnenému právo na vydanie získaného bezdôvodného obohatenia priznať, ak márne uplynula aspoň jedna z uvedených dôb. Uvedené premlčacie doby začínajú plynúť, plynú a končia sa nezávisle od seba, pričom ich vzájomný vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že plynie ešte druhá premlčacia doba. Subjektívna premlčacia doba môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby, ktorú nemôže presiahnuť a môže začať plynúť najskôr od začiatku objektívnej premlčacej doby.

41. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je v zmysle § 107 ods. 2 OZ rozhodujúci okamih, keď k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne došlo, v tomto prípade by malo ísť o plnenie prijaté žalovanou z dôvodu zvýšeného úroku, a to do dňa 20.09.2013. Námietka premlčania vznesená žalovanou potom s poukazom na trojročnú objektívnu premlčaciu dobu (ktorá začala v zmysle § 107 ods. 2 OZ plynúť odo dňa, keď k bezdôvodnému obohateniu došlo), bola vznesená dôvodne, pretože žaloba bola podaná tri roky po uhradení poslednej sumy bezdôvodného obohatenia dňa 20.09.2013, keďže žaloba bola podaná dňa 19.10.2016, avšak premlčacia doba uplynula dňa 20.09.2016. Súd pritom poukazuje na to, že objektívna premlčacia doba začala plynúť od uhradenia tej-ktorej splátky, ktorou mala žalovaná získať bezdôvodné obohatenie, pričom predmetom sporu boli splátky zahŕňajúce tvrdený neoprávnený úrok uhrádzané do dňa 20.09.2013. Bolo pritom nadbytočné zisťovať, kedy a v akej výške boli platby pred dňom 20.09.2013 vykonané, pretože týmto uplynula premlčacia doba ešte pred dňom 20.09.2016 (ktorý sa vzťahuje k poslednej platbe zo dňa 20.09.2013), a teda jednoznačne došlo k premlčaniu celého uplatneného nároku.

42. Súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že v prejednávanej veci je potrebné aplikovať 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu, pretože v konaní nebolo preukázané, že by sa žalovaná bezdôvodne obohatila úmyselne, keď zvýšenie úrokového rozpätia malo základ priamo v zmluve. Nebolo preukázané, že by úmysel žalovanej (hoci len nepriamy) smeroval k získaniu bezdôvodného obohatenia v rozhodnom čase, t.j. v čase uzatvorenia zmluvy, ktorá obsahovala ustanovenie, na základe ktorého k zvýšeniu úrokovej sadzby došlo. Zo samotnej podstaty podnikania žalovanej vyplýva to, že chcela poskytnúť peniaze s tým, aby sa jej tieto peniaze vrátili aj so ziskom, ktorý zisk predstavoval najmä úrok za poskytnutý úver. Z uvedeného vyplýva, že žalovaná sa nemohla chcieť bezdôvodne obohatiť, pretože dôvodom jej podnikateľskej činnosti bolo poskytovanie úverov a zo samotnej definície § 497 OBZ vyplýva, že zmluvou o úvere veriteľ na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky a tento sa ich zaväzuje vrátiť a zaplatiť úroky. Preto nebolo úmyslom žalovanej ako poskytovateľa úveru sa bezdôvodne obohatiť, ale poskytnúť finančné prostriedky za úroky, teda za účelom dosiahnutia zisku. K uzavretiu predmetnej zmluvy pritom došlo v roku 2006, pričom až vývojom spotrebiteľského práva došlo ku kontrole spotrebiteľských vzťahov a ich vyhodnocovaniu v súdnych konaniach. Teda ak by i

neskôr bolo predmetné ustanovenie zmluvy o úvere vyhlásené za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ide o skutočnosť, ktorá nebola zrejmä v čase uzatvárania zmluvy, ani zvýšenia úrokového rozpätia. Ak teda žalobca poukazoval na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline v konaní sp.zn. 7Co/563/2015, vzhľadom na spisovú značku konania je vylúčené, aby mohla mať žalovaná v roku 2013 vedomosť o tom, že prijíma plnenie na základe zmluvného dojednania, ktoré by súdy neskôr mohli posúdiť ako neprijateľnú zmluvnú podmienku. Okrem toho, podľa predloženého rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp.zn. 7Co/563/2015, v danom prípade úverovú zmluvu neuzatváral správca, ale priamo fyzické osoby (žalobcovia), a teda išlo o iný typ zmluvy ako v tu prejednávanvej veci.

43. Iba skutočnosť, že žalovaná ako veriteľ očakávala zisk z dovoleného podnikania na základe v zmluve uvedeného ustanovenia, nemôže sama o sebe znamenať jej úmysel bezdôvodne sa obohatiť. Následne vyvodený záver o neprimeranom zisku osoby oprávnene poskytujúcej úvery nemožno vykladať späť k obdobiu uzatvorenia zmluvy. V čase Oznámenia o zvýšení úrokového rozpätia žalovaná nemohla ani predpokladať, že o niekoľko rokov posúdi súd obdobné ustanovenie zmluvy za neprijateľnú zmluvnú podmienku, pričom pri posúdení úmyselnosti konania je treba vychádzať zo stavu v čase uzatvárania úverovej zmluvy a v čase Oznámenia o zvýšení úrokového rozpätia, a nie zo stavu súčasného. Podporne súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 24Co/632/2015 zo dňa 29.06.2016, v ktorého odôvodnení odvolací súd uviedol, že „poukazuje na to, že pri úmyselnej forme bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje, aby úmysel obohatiť sa na úkor jedného bol daný v čase obohatenia, teda už v čase podpísania zmluvy, keďže táto obsahovala také podmienky, ktoré zabezpečovali odporcovi plnenie vo väčšom rozsahu ako je prípustné.“ (obdobne aj rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 9Co/284/2017-86 zo dňa 27.03.2018). Súd tiež poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 9Co/199/2018-114 o dňa 26.03.2019, z ktorého vyplýva záver, že „je nesporný záujem veriteľa získať za poskytnutie peňažných prostriedkov odplatu vo forme úrokov, čo však nepreukazuje úmysel získať bezdôvodné obohatenie. Žalovaný skutočne požadoval za poskytnutie peňažných prostriedkov odplatu vo forme úrokov za poskytnutý úver, keďže je to činnosť, ktorou sa žalovaný v čase uzatvorenia zmlúv o úvere zaoberal a na ktorú mal oprávnenie, nakoľko žalovaný mal v predmete podnikania aj poskytovanie úverov z vlastných zdrojov, čo medzi stranami sporu sporné nebolo. Táto skutočnosť však nedokazuje úmysel žalovaného získať bezdôvodné obohatenie.“

44. Ani zo svedeckých výpovedí svedkov N.. T. J. a N.. L. W. nemal súd za preukázaný priamy alebo nepriamy úmysel žalovanej bezdôvodne sa obohatiť. D. W. vypovedal, že o zvýšení úrokového rozpätia bolo rozhodnuté na úverovej komisii na centrále, kde sa vyhodnocujú jednotliví klienti na základe monitoringu, pričom v monitoringu bol žalobca vyhodnotený ako zhoršený rating, riziko klienta stúpilo. Na základe toho bolo rokované s klientom, na ktorom rokovaní svedok bol a na ňom bol oboznámený N.. C., že banka pristupuje k zvýšeniu úrokovej marže, klient bol upovedomený, výhrady neboli, na základe toho bol napísaný list, ktorým mu to svedok oznámil. Aj z uvedenej výpovede svedka N.. W. (navrhnutého žalobcom) mal súd potom za preukázané, že zo strany žalovanej nešlo o svojvoľné konanie v zmysle úmyselného obohacovania sa, ale o uplatnenie ustanovenia úverovej zmluvy v prípade zmeny rizika klienta, pričom tomuto postupu predchádzalo vyhodnotenie ratingu klienta a rokovanie s ním. Pokiaľ ide o výpoveď svedka N.. J., tento svedok vypovedal o okolnostiach, ktoré sa týkali iného zmluvného vzťahu, súvisiaceho s iným bytovým domom a zároveň svedok vyjadroval vlastný subjektívny názor na zvýšenie úrokového rozpätia, a preto ani z jeho výpovede nebolo možné mať za preukázaný úmysel žalovanej bezdôvodne sa obohatiť v konkrétnom právnom vzťahu žalobcu a žalovanej v tu prejednávanvej veci. V konaní nebolo žiadnym dôkazom preukázané tvrdenie žalobcu, že zo strany žalovanej išlo o sústavnú činnosť, ktorá vedome smeruje k bezdôvodnému obohateniu, ale bolo preukázané, že išlo o postup v zmysle ustanovenia úverovej zmluvy z dôvodu zvýšenia miery rizika klienta.

XX. Keďže žalobca v konaní nepreukázal, že by žalovaná mala úmysel získať bezdôvodné obohatenie vo vzťahu k plneniu zo zmluvy uzavretej medzi stranami sporu, nebolo možné dospieť k záveru o dôvodnosti použitia 10-ročnej objektívnej premlčacej doby.

46. Pokiaľ ide o subjektívnu premlčaciu dobu, táto plyní v rámci objektívnej premlčacej doby, pričom môže začať plynúť najskôr okamihom začatia plynutia objektívnej premlčacej doby, ale aj neskôr. Pre plynutie subjektívnej premlčacej doby je v súlade s § 107 ods. 1 OZ rozhodujúce, kedy sa dozvedel oprávnený o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal.

47. V konaní bolo možné mať za preukázané, že o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovanej, mal správca vedomosť najneskôr dňa 26.05.2014, kedy žalovanej adresoval list (č.l. 292), kde uvádza, že správcovi nie je známa žiadna skutočnosť, ktorá by oprávňovala banku k zvýšeniu úroku. Z uvedeného listu je zrejmé, že správca so zvýšením úroku nesúhlasil, nevidel k tomu dôvod, a teda už vtedy mal vedomosť o tom, že ak bol žalovanej plnený zvýšený úrok, táto sa na úkor vlastníkov bytov bezdôvodne obohatila (§ 107 ods. 1 OZ). Hoci uvedený list sa vzťahuje k inému úveru, súd poukazuje na skutočnosť, že správca uzatváral viaceré obdobné zmluvy o termínovanom úvere s obdobným dojednaním o úročení úveru v bode 2.2.4. zmluvy a o zmene úrokovej sadzby v bode 5.5. zmluvy (viď sťažnosť zo dňa 25.07.2016 na č.l. 51), a tak nevyhnutne mal vedomosť o tom, že k bezdôvodnému obohateniu došlo aj v prípade ostatných úverov, t.j. aj v prípade Zmluvy o termínovanom úvere č. XX/XXX/XX zo dňa XX.XX.XXXX. Je pritom podstatné, kedy sa o bezdôvodnom obohatení dozvedel správca (nie samotní vlastníci bytov), keďže správca bol tým, kto úverovú zmluvu podpísal, so žalovanou v danej veci zvýšenia úrokového rozpätia písomne aj ústne komunikoval, a inicioval tiež podanie žaloby, kde aj vystupuje ako žalobca.

48. Súd tiež poukazuje na list Dexia banka Slovensko a.s. zo dňa 08.06.2011 (č.l. 50), v ktorom sa uvádza, že dňom 01.07.2011 sa zvyšuje úrokové rozpätie podľa bodu 5.5. úverovej zmluvy, a to na základe predchádzajúcich spoločných rokovaní. Hoci bola medzi stranami sporná hodnovernosť zápisu v knihe odoslanej pošty (č.l. 291), ktorá spornosť nebola odstránená, a preto súd z tohto dôkazu ani nevychádzal, súd mal za to, že v spojení s ostatnými listinnými dôkazmi možno mať za preukázané, že list bol s prihliadnutím na všeobecne známu dobu prepravy doručený správcovi najneskôr do jedného týždňa po jeho spísaní, t.j. ešte v polovici mesiaca jún 2011. Predovšetkým súd poukazuje na skutočnosť, že uvedený list bol priložený k žalobe, t.j. správcovi bol preukázateľne doručený, pričom v žalobe ani neskôr nebolo uvádzané žiadne skutkové tvrdenie o dátume jeho doručenia, preto možno vychádzať zo všeobecne známej doby prepravy poštových zásielok. Okrem toho, zo svedeckej výpovede N.. W. vyplýva, že žalobca bol pred doručením listu o zvýšení úrokového rozpätia informovaný v roku 2011 na osobnom rokovaní a až následne mu bol zaslaný list.

49. V konaní tak bolo možné mať za preukázané, že o tom, že dôjde k tvrdenému bezdôvodnému obohateniu na strane žalovanej, sa správca dozvedel z listu žalovanej zo dňa 08.06.2011 a o tom, že k tvrdenému bezdôvodnému obohateniu došlo, sa dozvedel najneskôr dňa 26.05.2014, kedy spísal list adresovaný žalovanej. Najneskôr od uvedeného dňa začala plynúť dvojročná subjektívna premlčacia doba na podanie žaloby. Keďže žaloba v tomto konaní bola podaná na súde dňa 19.10.2016, bola podaná po uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej doby.

50. Pokiaľ ide o poukazovanie žalobcu na uplatnenie námietky premlčania zo strany žalovanej v rozpore s dobrými mravmi, súd vznesenie námietky premlčania žalovanou za zneužitie práva nepovažoval. V zásade totiž platí, že vznesenie námietky premlčania je uplatnením práva, ktoré zákon predpokladá, a v konaní opodstatnene vznesenú námietku premlčania voči uplatňovanej pohľadávke vo všeobecnosti nemožno pokladať za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi. Len výnimočne možno dospieť k záveru, že ide o uplatnenie práva v rozpore s dobrými mravmi, pričom tento záver musí byť odôvodnený okolnosťami toho-ktorého prípadu. Nie je možné za zneužitie práva považovať bez ďalšieho skutočnosť, že námietku premlčania vzniesol dodávateľ zo spotrebiteľského vzťahu. Zároveň uplatnenie námietky premlčania žalovanou nie je možné považovať za zneužitie práva na úkor účastníka, ktorý márne plynutie premlčacej doby nezavinil, pretože žalobca ako správca napriek tomu, že preukázateľne nesúhlasil s výškou úrokovej sadzby po jej jednostrannom zvýšení (viď list zo dňa 26.05.2014 na č.l. 292), žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia podal až za takmer dva a pol roka, čo nie je možné hodnotiť inak ako bezdôvodné nedbanie na práva, ktoré správanie nebolo dôvodné. Nie je pravdivým tvrdenie žalobcu, že nemohol a nevedel skôr uplatniť nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, a to s poukazom na skutočnosť právneho zastúpenia a ním použitú argumentáciu v korešpondencii so žalovanou, z ktorej je zrejmé, že si bol vedomý toho, že je daný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalobcovi nič nebránilo podať žalobu hneď po doručení listu žalovanej zo dňa 24.06.2014 (č.l. 294), t.j. v rámci objektívnej premlčacej doby, keďže z listu bolo zrejmé, že banka zvýšenie úrokového rozpätia neprehodnotí.

51. Súd má za to, že zamietnutie žaloby z dôvodu vznesenia námietky premlčania nie je možné považovať za formálne zamietnutie žaloby, nakoľko ide o akceptáciu uplatnenia práva, ktoré zákon predpokladá. V konaní pritom neboli preukázané žiadne také individuálne okolnosti prípadu, ktoré by

umožňovali na námietku premlčania neprihliadnuť. Tieto okolnosti musia byť pritom naplnené v natoľko výnimočnej intenzite, aby bol odôvodnený tak významný zásah do právnej istoty, akým je neumožnenie práva uplatniť námietku premlčania (uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 25Cdo 2648/2003 zo dňa 31.08.2004).

52. Pre odopretie účinkov námietky premlčania sú pritom rozhodujúce okolnosti, ktoré existovali v čase uplatnenia námietky premlčania, nie okolnosti, z ktorých je vznik uplatňovaného nároku odvodzovaný. Aby bolo možné považovať prihliadnutie na námietku premlčania za rozporné dobrými mravmi, muselo by byť preukázané, že by žalobcovia vo včasnom uplatnení si práva bránili objektívne existujúca, mimoriadne závažná, náhla, neprekonateľná a nepredvídateľná prekážka, pre ktorú by sa javilo nepriznanie premlčaného práva pre neho neprimerane tvrdým postihom (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 9Co/284/2017-86 zo dňa 27.03.2018). Z obsahu spisu však nevyplýva, že by tu taká prekážka objektívne existovala. Súd mal za to, že žalobca nemal dôvod čakať s podaním žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia, pretože z písomnej komunikácie so žalovanou ako bankou (list žalovanej zo dňa 24.06.2014 na č.l. 294) je zrejmé, že táto nárok žalobcu nemienila uznať, a teda žalobca nemal dôvod sa domnievať, že na základe písomných výziev na žalovanú bude úspešný. Nebolo pritom dôvodné čakať s podaním žaloby až na stanovisko NBS, pretože záväzne v danej veci mohol rozhodnúť i tak len súd. Nemožno súhlasiť s argumentáciou žalobcu, že celý proces zisťovania skutočností dôležitých na uplatnenie si práva na súde bol účelovo zo strany banky zdržiavaný, keď uvedené nekonkretizoval, ani nepreukázal dôkazmi. Navyše, žalobca uviedol, že tento proces trval skoro dva roky, t.j. aj v takom prípade bolo možné podať žalobu v dvojročnej subjektívnej a trojročnej objektívnej premlčacej dobe.

53. Súd odkazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR II. ÚS 176/2011, podľa ktorého „vo všeobecnosti nie je vylúčené, aby vznesenie námietky premlčania žalovaným mohlo byť považované za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, pretože výkon žiadneho práva nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. O takýto prípad však môže ísť iba výnimočne. V rozpore s dobrými mravmi môže byť však len taký výkon práva účastníkom v občianskom súdnom konaní, ktorý je výrazom zneužitia tohto práva na úkor druhého účastníka konania, pričom vo vzťahu ku vznesenej námietke premlčania môže o takýto prípad ísť len vtedy, ak druhý účastník konania márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči nemu by za tejto situácie priznanie účinkov premlčania bolo neprimerane tvrdým postihom. Pre posúdenie primeranosti postihu je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu, najmä vziať do úvahy charakter uplatneného práva, jeho rozsah a dôvody, pre ktoré právo nebolo uplatnené pred uplynutím premlčacej doby.“ Súd nenašiel žiaden výnimočný dôvod, pre ktorý by malo byť vznesenie námietky premlčania žalovanou odporujúce dobrým mravom.

54. Keďže pôvodní žalobcovia podali žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia na súd dňa 19.10.2016, teda až po uplynutí trojročnej objektívnej premlčacej doby a dvojročnej subjektívnej premlčacej doby a zároveň žalovaná vznesla námietku premlčania, na ktorú nebolo dôvodu neprihliadnuť, nezostalo súdu nič iné ako žalobu vo výroku I. rozsudku zamietnuť. Vzhľadom na podanie žaloby po uplynutí premlčacej doby a účinné vznesenie námietky premlčania sa súd ďalej nezaoberal otázkou dôvodnosti nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia.

55. Nebolo možné sa stotožniť s argumentáciou žalobcu o potrebe aplikácie ustanovenia Čl. 5 CSP o zjavnom zneužití práva. Predovšetkým ide o procesné ustanovenie, ktoré je aplikovateľné na procesné úkony, nie na hmotnoprávne úkony, ktorým je vznesenie námietky premlčania. Okrem toho je uvedené ustanovenie svojim obsahom porovnateľné s ustanovením § 3 ods. 1 OZ, ku ktorému už súd konštatoval, že vznesenie námietky premlčania zo strany žalovanej v tu prejednávanej veci nepredstavuje zneužitie práva. Vznesením námietky premlčania sa žalovaná iba zákonom predpokladaným spôsobom bránila voči uplatnenému nároku, čo samo o sebe nemožno považovať za odporujúce dobrým mravom, resp. za zneužitie práva.

56. Súd nevykonal dokazovanie navrhnuté žalobcom, a síce výsluch svedkyne Ing. Bačíkovej, keď žalobca neuviedol žiadne konkrétne skutkové tvrdenia, ktorých pravdivosť by mala byť uvedeným dôkazom preukázaná. Okrem toho, ďalšie dokazovanie vzhľadom k dôvodnosti vznesenia námietky premlčania by bolo nadbytočné a nehospodárne.

57. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

58. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

59. Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. (1) O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. (2)

60. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

61. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď žalovaná bola v konaní v celom rozsahu úspešná, čo v konečnom dôsledku znamená nárok žalovanej voči žalobcovi na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 100% trov konania, o čom súd rozhodol vo výroku II. rozsudku.

62. Civilné sporové konanie je v zásade spojené so zásadou zodpovednosti strany sporu za výsledok konania, ktorá je vyjadrená aj v ustanovení § 255 CSP. Aj v prípade plného úspechu niektorej zo strán však musí súd skúmať, či nie sú dané dôvody na aplikáciu ustanovenia § 257 CSP. Ustanovenie § 257 CSP upravuje moderačné právo súdu, ktoré umožňuje súdu z dôvodov hodných osobitného zreteľa nepriznať úspešnej strane nárok na náhradu trov konania celkom alebo sčasti. Uplatnenie tohto ustanovenia je možné len z výnimočných dôvodov, ktorá výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu, pričom ide o odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok i zo zásady zodpovednosti za zavinenie a náhodu. Dôvody hodné osobitného zreteľa pre aplikáciu § 257 CSP však v konaní žalobcom neboli tvrdené a súd ich sám nezistil. Takýmto dôvodom pritom nemôže byť skutočnosť, že na strane neúspešného v konaní ide o spotrebiteľa, alebo že žaloba bola zamietnutá z dôvodu premlčania nároku. Súd po posúdení všetkých okolností konkrétnej veci (okrem toho, že išlo o spotrebiteľskú vec a žaloba bola zamietnutá pre premlčanie, aj s prihliadnutím na skutočnosť, že žalobca mal dostatok času na podanie žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia, a že na žalobe v tomto konaní trval aj napriek vzneseniu námietky premlčania), dospel k záveru, že tu nie sú žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 257 CSP), pre ktoré by bolo potrebné žalovanej náhradu trov konania celkom alebo sčasti nepriznať.

63. O výške náhrady trov konania žalovanej bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Trnava (§ 355 ods. 1 CSP, § 357 písm. m) CSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania, a síce ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.